

GİRİŞ

"Yeni dünya düzeni" adı altında emeklerin demokratik hak ve kazanımlarına yönelik saldırıların pervasızca sürdüğü bir dönemi yaşıyoruz. 1970'lerde başlayan kapitilizmin krizi hala aşılabilmiş değil. Krizin aşılmasını emekçilerin omuzlarına yıkararak "yeni dünya düzenini" selamete erdirmeye projeleri uygulamaya konuyor.

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinin 1980'li yılların sonunda yaşadıkları toplumsal alt-üst oluşlarla birlikte koşar adım kapitalizme yönelmesi, emperyalist-kapitalist sistemin savunucuları tarafından sosyalizmin "öldüğü" ve kapitalist sistemin "ebediliği" teorilerinin toplumsal (sosyal) kanıtı olarak gösterildi.

Bu gelişmelere dayanılarak sınıf olgusunun toplumsal ilişkilere nesnel temeli olma özelliğini kaybettiğini; emekle sermaye arasındaki çelişkinin uzlaşmaz olmaktan çıktığını, artık tarihi ilerleten gücün bilim ve teknolojik gelişmeler olduğunu; soğuk savaş döneminin sona erdiğini kapitalizmin ebedi bir düzen olarak sonsuza dek süreceği tezlerini ellerini ellerindeki iletişim aygıtlarının olanaklarını sonuna kadar kullanarak dünya haklarına propaganda ettiler.

Emperyalizmin saldırgan, vahşi ve yayılmaya yüzü "Yeni Dünya Düzeni" yalanlarıyla dünya haklarından gizlenmeye çalışıldı. Yeni Dünya Düzeni'nin dünya halklarına barış, refah, mutluluk getireceği vaat edildi. Ancak 1990'dan bu yana yaşananlar, Yeni Dünya Düzeni'nin temel argümanları olarak öne çıkarılan "barış" ve "refah" toplumu söylemlerinin emperyalist saldırganlığı gizleyen bir makyaj olduğunu açıkça gösterdi.

Emperyalistler nüfuz alanlarını genişletmek, yeni pazarlar yaratmak için savaş kışkırtıcılığı yaparak Kafkasya'da, Balkanlar'da, Ortadoğu'da, Asya'da, Afrika'da halkları birbirine boğazlatmaya devam etti. Diğer yandan da savaş kışkırtıcılığı yaparak nüfuz alanlarını genişletip silah stoklarını eritirken, öte yandan güdümündeki ülkelere "Yeniden Yapılanma" adı altında özelleştirme politikalarını dayatarak bu ülkeleri kendisi için "ucuz işgücü cenneti" ne dönüştürme planını uygulamaya koydu.

Bu planın uygulanması ile birlikte IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla dayatılan özelleştirme politikalarına boyun eğen ülkelerde işçi ve emekçilere çıkarılan fatura ağır oldu. "Devleti küçültmek" ve "verimsizlik" gerekçesiyle, halktan toplanan vergilerle kurulmuş KİT'ler stratejik önemlerine dahi bakılmaksızın yerli ve yabancı tekelere yok pahasına peşkeş çekildi. Bu ülkelerdeki milyonlarca işçi işini kaybetti, açlığa terk edildi. Sendikalara saldırılarak, sendikal örgütlülükler dağıtıldı ya da işlevsiz hale getirilmeye çalışıldı. Sosyal Güvenlik Kurumları tasfiye edilmeye, emeklilik yaşı yükseltilmeye çalışıldı. Taşeron uygulamalara hız verildi.

Özelleştirilme saldırısından eğitim, sağlık ve diğer kamu hizmetleri de nasibini aldı. Yeni Dünya Düzeni'nin "Yeniden Yapılanma" adıyla dayattığı bu politikalar, emperyalizmin güdümündeki ülkelere dozu artan bir şiddet dalgasıyla hayata geçirilmeye çalışıldı.

Uluslararası ölçekte yaşanan bu gelişmelerin açıkça gösterdiği gibi işçiler, emekçiler ve ezilen halklar bütün dünya, uluslararası sermaye ve gericiliğin kapsamlı ve vahşi saldırısıyla karşı karşıyadır.

Uluslararası sermayenin, işçi ve emekçilerin kazanılmış mevzilerine yönelik başlattığı dünya çapındaki topyekün saldırısı, ülkemizde özelleştirme, sen-

dikasızlaştırma, taşeronlaştırma, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi ve baskı yasalarının çıkarılması politikalarıyla sürdürülmeye çalışılıyor.

Eğitim ve sağlık alanındaki özelleştirmelerle başlatılan, haberleşme alanındakilerle devam ettirilen ve bugün enerji santralleri, kömür işletmeleri, kamuya ait tüm malların yerli ve yabancı tekellere satışı ile sürdürülen uygulamalar uluslararası sermayenin ünya çapındaki saldırı politikalarının ülkemizdeki uzantılarıdır.

- Yedi yıl önce kamu emekçilerinin esas olarak kendi güçlerine dayanarak fiili ve meşru temelde, grev ve toplu sözleşme eksenli başlattıkları sendikal hak ve özgürlükler mücadelesine karşı sürgün, soruşturma, baskı ve cezalandırma politikalarının kesintisiz sürdürülmesi;

- Ekonomik-demokratik talepleri için alanlara çıkan kamu emekçilerine, işçilere, öğrenci gençliğe, Cumartesi analarına vahşice saldırılması,

- Demokratik-özzerk-parasız üniversite talep eden öğrencilerin DGM'de yargılanarak ağır cezalara çarptırılması;

- İşkencenin on dört yaşındaki çocuklara kadar yaygınlaştırılması; işkence altında alınan ifadelere dayanılarak çocuk denecek yaştaki gençlere 16 yıla varan cezalar yağdırılması;

- Cezaevlerinde insanların demir cubuklarla kafaları ezilerek katledilmesi;

Gözaltında kayıp ve faili meçhul (!) cinayetlerin devam etmesi gibi birçok yaşanan olgular gösteriyor ki egemen sınıflar emperyalist sermayenin programlarını hayata eksiksiz geçirmek, sömürü, talan ve yolsuzluk düzeninin ömrünü uzatmak için demokrasi ve emek güçlerine yönelik saldırılarını önümüzdeki dönemde de artırarak sürdürecektir.

Kazanılmış hakların savunulması bu süreçte çok önemlidir. Yeni haklar kazanmak asla ihmal edilmemeli ama kesinlikle varolan haklardan da geri adım atılmamalıdır. Bu anlamda 1995 yılı sonlarında kurduğumuz **mücadelemiz üst örgütü KESK'i (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu)** çok önemsiyoruz. Dünyada ve ülkemizde toplumsal muhalefetin gerilediği sınıf mücadelesinin durağanlaştığı, gerilediği bir dönemde sınıfın kazanımı olarak değerlendirmek abartılmış bir yargı olmasa gerek.

Yine kamu emekçilerinin sendikalar kurması, alanlara çıkması başlı başına kazanımlarımızdır. KESK'in emekçilerin birliği konusunda davranış geliştirmesine Eğitim Sen sürekli katkı yapmaya çalıştı, bu tavrını sürdürecektir.

Egemen sınıfların dün DYP-SHP (CHP)-ANAP hükümetleri aracılığıyla sürdürdüğü saldırılar, bugün ve önümüzdeki süreçte Refahyol hükümeti aracılığıyla daha da ağırlaşarak devam edecektir. Refahyol hükümetinin Valilere olğanüstü yetkiler veren "İller İdaresi Yasası"nı çıkararak işe başlaması, gelişen toplumsal muhalefeti bastırmak için uygulayacağı zor ve şiddete "yasal" zemin hazırlamaktı.

Refahyol hükümeti bütün bu politikaları, kendinden önceki hükümetlerin kitleleri yanıltmak için kullandıkları yalan ve demogoji taktiklerini daha ustaca kullanarak hayata geçirmeye çalışıyor.

Ülkemizde bu gün Refahiyol koalisyonu siyasi iktidarı oluşturmaktadır. Bizce koalisyonun çimentosu yolsuzluk dosyaları ve şaibelerdir. O nedenle bu koalisyondan çözümler beklemek biraz ham hayaldir. 7 yıllık mücadelemizde siyasi iktidarlara göre değil, hak ve çıkarlarımızın gereklerine göre tavır aldık. Bu gün de bu tavrımızı koruyacağız.

Daha zor mücadele koşullarında olduğumuz açık.

Yanıtı da hazır:

BİRLİK - ÖRGÜTLENME - MÜCADELE

İş kolunda birlik

Konfederasyonda birlik

Uluslararası kuruluşlarla birlik

Emekçilerle kucaklaşma.

Eğitim Sen, işkolu çalışanlarının ekonomik ve sosyal haklarının korunup geliştirilmesi için insan haklarının olmazsa olmazlarından biri olan sendikal hakların kullanılmasındaki kararlı tavrını ülkemiz insanının eğitiminin nasıl olması gerektiği konusunda da sordürecektir.

Eğitim Sen çalışanların genel çıkarları, işkolu çalışanlarının özel çıkarları, insan hakları ve demokrasi eğitimiyle ilgili sorunları, toplumun eğitim ihtiyacı bütünlüğünde ele alıp davranışlarını belirleyecektir.

Kamu emekçilerinin yaşama ve çalışma koşulları önerilerimiz ve istemlerimiz dikkate alınmadan tek taraflı olarak siyasi iktidarlar tarafından belirlenmektedir. Bu süreçten, toplu iş sözleşmesi yoluyla irademizin karar süreçlerine yansıdığı, yürece karşılıklı olarak etkileyip belirleme sürecinin yaşadığımız bir algılamaya ve yaşama biçimine geçtiğimiz, haklarımızı kullandığımız bir döneme geçme mücadelesini başarmayı temel işlevimiz olarak kavırıyoruz.

Bugün artık sendikamızın varlığını ifade eden eylem ve etkinlikleri değil; toplumsal rolümüzü ve hak alıca, haklarımızı koruyan eylem ve etkinlikleri gerçekleştirmekle karşı karşıya olduğumuz bilinciyle davranmak, toplu sözleşme yapmak ve grev hakkımızı kullanmak zorunluluğumuz vardır.

Yüzyıla varan örgütlenme geleneğinin sürdürücüsü Eğitim Sen "haklar yasalardan önce gelir" anlayışıyla örgütlenme ve mücadele geleneğini geliştirerek sürdürecektir.

Örgütlü mücadelemizi sürdürürken;

– Örgütsel bağımsızlığımızı özenle korumayı;

– Üyelerimizin söz ve karar sahibi olmasına sağlayacak, işyeri örgütlenmesini temel almayı;

– Eğitim hakkını bilimsel-laik-demokratik eğitimin gerçekleşmesi temelinde savunmayı;

– Mücadelemizi KESK bütünlüğünde, çalışanların ortak mücadelesini geliştirecek anlayışla sürdürmeyi vazgeçilmez ilkelerimiz olarak göreceğiz.